

«Будь ласка, не вмирай»

Я продовжував присвячувати себе молитві й інтуїтивно відчув, що настав час одружитися. Оскільки я вирішив іти Божим шляхом, усе в моєму житті мало робитися відповідно до Божої волі. Як тільки я розумів щось у молитві, все, що мені залишалося, це виконати. Тому я пішов до однієї зі своїх тіток, яка мала великий досвід сватання, і попросив знайти мені наречену. Так я познайомився з Чхве Сон Гіль, дівчиною з відомої християнської родини в Чонджу.

Вона була добре вихованою дівчиною з доброчесної родини. Чхве Сон Гіль закінчила тільки початкову школу, проте була людиною, яка не хотіла завдавати навіть найменших неприємностей іншим. Її характер був таким сильним, а християнська віра такою глибокою, що в шістнадцять років її ув'язнили за відмову виконувати японські колоніальні вимоги до корейців у поклонінні синтоїстським святиням. Мені сказали, що я був двадцять четвертим кандидатом, якого пропонували дівчині у наречені, тож, здається, Чхве Сон Гіль приділяла неабияку увагу тому, за кого вийти заміж. Утім, повернувшись до Сеула, я геть забув, що навіть зустрічався з нею.

Після закінчення навчання в Японії я планував поїхати до китайського Хайлара, міста на кордоні між Китаєм, Росією та Монголією. Мій навчальний заклад у Токіо знайшов мені роботу в Маньчжурській електричній компанії, і я планував працювати в Хайларі близько трьох років, вивчаючи російську, китайську та монгольську мови. Подібно до того, як раніше я шукав школу, де б навчали мене японської, щоб перемогти японців, я хотів поїхавши в це прикордонне місто вивчити кілька іноземних мов, щоб підготуватися до майбутнього. Проте ставало зрозуміло, що Японія наближається до поразки у війні. Тому я вирішив, що краще не їхати до Маньчжурії. То зайшов до філії Маньчжурської електричної компанії в Даньдуні і скасував своє працевлаштування.

Діставшись рідного міста, я дізнався, що тітка, яку я попросив улаштувати мій шлюб, перебуває в розпачі. Виявилося, що дівчина, з якою я зустрівся, відмовлялася розглядати як партнера когось іншого, крім мене, і створювала великі неприємності своїй сім'ї. Тож тітка повела мене до родини Чхве.

Я чітко пояснив Чхве Сон Гіль, яке життя я збирався вести.

— Навіть якщо ми одружимося зараз, ти повинна бути готова прожити без мене принаймні сім років, — сказав я їй.

— Чому я маю це робити? — спитала вона.

— У мене є завдання, важливіше за сімейне життя. Насправді я одружуюся заради того, щоби втілити Боже провидіння. Наш шлюб має вийти за межі сім'ї і розвинутися настільки, що ми будемо здатні полюбити країну і все людство.

— Тепер, коли ти знаєш мої наміри, чи ти справді хочеш вийти за мене заміж? — спитав я.

Вона впевнено відповіла:

— Будь-що-будь. Після зустрічі з тобою мені наснилося поле квітів у місячному сяйві. Я впевнена, що ти — мій чоловік, посланий Небесами. Я можу витримати будь-які труднощі.

Я не відступав і кілька разів тиснув на неї. Кожного разу Чхве Сон Гіль намагалася заспокоїти мене, кажучи:

— Якщо ми поберемося, я готова на все. Тобі немає про що хвилюватися.

Мій майбутній тесть помер за тиждень до запланованої дати нашого одруження, тому весілля відтермінували. Нарешті ми провели церемонію 4 травня 1944 року. Зазвичай у травні чудова весняна погода, але в день нашого весілля йшов сильний дощ. Проводив церемонію пастор Лі Хо Бін з Церкви Ісуса. Після звільнення Кореї від японської окупації пастор Лі поїхав до Північної Кореї і заснував там єкуменічну Семінарію Джуна. Ми з Чхве Сон Гіль почали наше подружнє життя в кімнаті, яку я орендував у Хиксокдоні. Я щиро кохав дружину, тому господиня будинку, де ми жили, сказала: «О боже, така красива дружина, і ти до неї ставишся, немов до крихкого яйця».

Щоб утримувати сім'ю, я влаштувався на роботу в Кьонсонську філію будівельної компанії Кашіма Гумі в Йонсані, а також брав активну участь у церковній діяльності. Одного жовтневого дня в наш дім раптово увірвалася японська поліція. «Ти знаєш такого-то з Університету Васеда?» — допитувались вони. Не давши навіть можливості відповісти, мене витягли з дому і відвезли до відділку поліції провінції Кьонгі. Мене затримали, бо один з моїх друзів, якого заарештували, через те що він комуніст, назвав моє ім'я.

У поліцейському відділку мене відразу ж піддали тортурам. «Хіба ти не член Комуністичної партії? Ти ж працював з цим негідником, коли навчався в Японії? Навіть не намагайся це заперечувати. Нам достатньо зателефонувати в штаб-квартиру поліції Токіо, і вони нам усе розкажуть. Або ти даси нам список членів партії, або помреш, як собака».

Вони били мене столом і зламали всі чотири його ніжки об мене, але я відмовився назвати імена людей, які працювали зі мною в Японії.

Потім поліцейські пішли до мене додому, перевернули там усе догори дном і знайшли мої щоденники. Вони принесли їх і, переглядаючи сторінку за сторінкою, вимагали розповісти про тих, чийі імена там було записано. Я все заперечував, хоча знав, що за мовчання вони можуть убити. Поліціянти несамовито топтали мене своїми військовими черевиками з шипами, аж поки моє тіло не обм'якло, наче мертве. Потім вони підвісили мене до стелі й розгойдували туди-сюди. Як шматок м'яса, що висить у м'ясній крамниці, я гойдався з боку в бік, коли мене били палицею. Незабаром кров наповнила мій рот і почала капати на цементну підлогу. Щоразу, коли я втрачав свідомість, поліцейські обливали мене відром води. Після того, як я приходив до тями, тортури продовжувалися. Вони закрили мені ніс і встромили в рот носик чайника, змушуючи ковтати воду. Коли мій живіт роздувся від води, вони поклали мене на підлогу обличчям догори, як жабу, й почали топтатися своїми військовими черевиками по животу. Вода підіймалася в стравохід, і я блював, доки все не почорніло. Після таких катувань я

відчував, ніби мій стравохід палав. Біль був такий сильний, що я не міг і ковтати. У мене геть не було сил, і я просто лежав на підлозі долілиць, абсолютно не в змозі рухатися.

Війна добігала кінця, і японська поліція була у відчаї. Те, як вони мене катували, неможливо описати словами. Але я витримав і не назвав їм жодного імені своїх друзів. Навіть коли я приходив до тями і знову непритомнів, я контролював себе, щоб нічого їм не сказати. Нарешті поліціанти втомився мене катувати й послали по мою матір. Коли вона приїхала, мої ноги були такі набряклі, що я не міг самостійно стояти. Двоє поліцейських взяли мене під руки й допомогли пройти до кімнати відвідувань. Ще до того, як мама побачила мене, в її очах забриніли сльози.

«Потерпи ще трохи», — сказала вона. «Я знайду тобі адвоката. Будь ласка, терпи і не вмирай передчасно, — благала мене мати, дивлячись на моє залите кров'ю обличчя.

«Не має значення, скільки добра ти намагаєшся зробити», — сказала вона. «Важливіше, щоб ти залишався живим. Що б не сталося, не вмирай».

Мені стало шкода її. Я хотів закричати: «Мамо», обійняти й голосно заплакати разом з нею. Але я не міг цього зробити, бо добре знав, чому японська поліція привела її туди. Мама постійно благала мене не помирати, але все, що я міг зробити, аби заспокоїти її, це лише моргнути набряклими та закривавленими очима.

Поки мене тримали в поліцейській дільниці провінції Кьонгі, їжу та одяг мені приносила пані І Кі Бон, господиня хостелу в Хиксокдоні. Щоразу, приходячи до мене, вона плакала. Я втішав її: «Потерпи ще трохи. Ці часи добігають кінця. Японія незабаром капітулює. Не треба плакати». То не були порожні слова, бо Бог дав мені цю віру. У лютому наступного року поліція відпустила мене. Відразу я зібрав усі мої щоденники, які лежали купою в кімнаті, та відвіз на берег річки Хан. Я їх усі спалив,

щоб вони не стали загрозою для моїх друзів. Якби я цього не зробив, могло б статися так, що поліція використала б їх на шкоду іншим. Мені було дуже важко оговтатися від тортур. Довгий час у мене йшла кров, коли я ходив до туалету. Пані Лі із сестрою щиро та віддано піклувалися про мене, допомагаючи відновити здоров'я.

Нарешті 15 серпня 1945 року Корею було звільнено від Японії. Це був день, якого чекав кожен кореєць. Це був день величезної радості. Крики «Мансей!» та люди з національними прапорами заповнили весь півострів. Проте я не міг приєднатися до святкувань. У мене було дуже неспокійно на душі, оскільки я передбачав страшне лихо, яке ось-ось спіткає Корейський півострів. Я пішов до маленького передпокою та наодинці занурився в молитву. Незабаром мої страхи справдилися. Щойно звільнена від японського панування наша батьківщина була розділена на дві частини по 38-й паралелі. На Півночі владу захопив комуністичний режим, який заперечував саме існування Бога.

Даньдун — місто в Китаї, важливий торговельний центр і вузол шляхів сполучення з Кореєю

Revision #2

Created 25 February 2024 08:25:50 by andres

Updated 25 February 2024 08:28:13 by andres